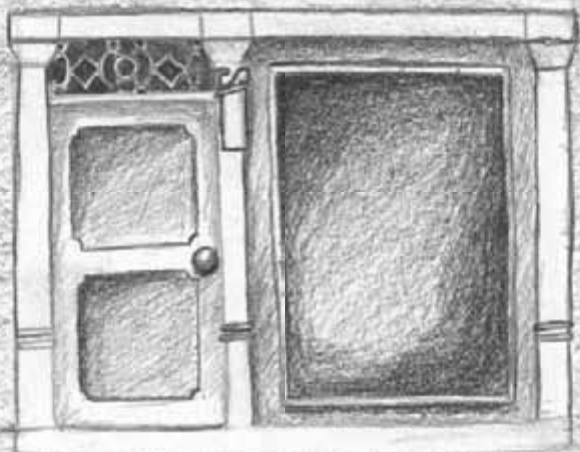

**Starožitnosti
a jiné podivnosti**

„Že mě nechytíš!“ Eva se rozběhla po široké „L“stezce, která vedla do centra a k hlavní městské pláži, až za ní dlouhé černé kadeře divoce vlály. Slyšela, jak jí její kamarád Oskar upaluje v patách. Netrvalo mu dlouho, než ji předběhl.

„Přiznej si to, Evi,“ škádlil ji Oskar, „*mě* prostě nikdy neporazíš!“

Eva se na Oskara zamračila. Někdy byl tak otravný!

Měla sice pocit, že se jí rozskočí srdce, ale dařilo se jí držet těsně za Oskarem. Závodili spolu na čtyři bloky od domu Eviny babičky k ospalé hlavní silnici městečka Marigold. Oskar doběhl k nízké kamenné zídce nad pláží jako první.

„Aaaaa... vy... hráls!“ supěla Eva s tváří zrudlou námahou a sesula se vedle Oskara. Opřela se o zídku a snažila se popadnout dech.

„Na to si radši zvykej;“ zavtipkoval Oskar.

Eva protočila oči a lokla si trochu vody z lahve. Oskar nebyl skoro ani udýchaný, uvědomila si trochu rozmrzele.

Oskar s Evou se nekamarádili odjakživa. Udržovali si bezpečnou vzdálenost až do loňského léta, kdy se společně ocitli v nebezpečí v poušti Panthoru, kde Eva získala a ovládla moc jednorožců. Od té doby z nich byli dobří kamarádi.

„Myslím, že dneska si asi zaplavat nepůjdeme;“ prohodila Eva při pohledu na zátoku. Dnes nevypadala právě přívětivě. Obzor se černal temnými mračny a bílé napěněné vrcholky vln na moři bičoval vítr.

„To bude první déšť za celé prázdniny;“ poznamenal Oskar. Po celé velikonoční prázdn-

niny svítilo sluníčko, takže většinu času trá-
vili ve vodě. „Tak pojďme,“ řekl vesele a otočil
se k pláži zády. „Pomůžeme tvojí babičce s ná-
kupy.“

Oskar měl Evinu babičku Sylvii moc rád.
A ona jeho také. Koneckonců bydlel v domku
vedle ní celý svůj život.

„O co, že tentokrát tě porazím!“ zavolala Eva
a než vyrazila, ještě stačila po Oskarovi hodit
svou plážovou osušku.

Oskar si povzdychl. Strhl si osušku z hlavy
a rozběhl se za ní. Být Evin kamarád stálo člo-
věka *spoustu* energie.

Hlavní ulice Marigoldu se táhla podél pláže
a často se přímo hemžila lidmi. Eva s Oska-
rem se mrštně vyhýbali nakupujícím i turistům
a spokojeně si užívali hru na honěnou. Nako-
nec přiběhli až k místnímu supermarketu. Syl-
vie v lehkých, jasně červených šatech si všimli
okamžitě. Právě platila u pokladny.

„Máte něco i pro nás?“ zeptal se Oskar s rozpustilým úsměvem a nahlížel do Sylviiných nákupních tašek.

Sylvie se usmála. „No, když budete hodní, možná bych mohla doma upéct pár výborných koláčků.“

„Jupí!“ zaradoval se Oskar a vesele si rukou pohladil břicho.

„Jasně babi,“ dala Eva babičce ruku kolem ramen. Na celé planetě nemohlo být nic lepšího než babiččiny čerstvě upečené koláčky s marmeládou a šlehačkou.

Když se před nimi otevřely automatické dveře východu, všimli si, že nebe mezitím strašlivě potemnělo.

„Nemám ráda pohled na tyhle mraky,“ řekla Sylvie s očima upřenými na černé nebe.

„Já bouřky miluju,“ prohlásila Eva.

„Možná tě to přejde, až budeš promočená na kost,“ odvětil Oskar suše.

Oskar s Evou vzali babičce tašky, trojice odbočila z hlavní cesty a zamířila k babiččině domu v ulici Na Vyhlídce. Udělali sotva pár kroků, když tu se nebe rozjasnilo rozeklanou vidlicí blesku a vzápětí zadunělo ohlušující zahřmění. Ve vzduchu začalo divoce vířit smetí a odložené věci z pláže.

„Musíme se dostat domů!“ snažil se Oskar překřičet ten rámus. Sylvie se na něj narychlo usmála a poplácala Evu po rameni.

„Na to už je pozdě. Musíme se schovat.“ Vítr byl čím dál hlučnější, takže musela i Sylvie zvýšit hlas. Ukázala do postranní uličky na osamocené úzké cihlové stavení. Eva si vůbec nevzpomínala, že by si ho někdy dříve všimla. Domek vypadal jako malý obchůdek a nad ním se ve větru divoce pohupovala zrezivělá kovová cedulka s nápisem:

KURIOZITY, STAROŽITNOSTI A JINÉ
PODIVNOSTI.

Když přecházeli ulici, sprška velikých kapek pozvolna přecházela v ohromný přivalový liják. Vodní smršť padala na zem v provazcích a vítr ji rozháněl do stran, takže kapky Evu bodaly do očí.

Vtrhli do malého obchůdku. Dveře se za nimi zavřely se zacinkáním malého mosazného zvoněčku. Ocitli se v místnosti napěchované až po stropní trámy starobylým zbožím, nábytkem a zajímavými předměty všeho druhu.

„Budeme tu muset chvíli zůstat,“ pronesla Sylvie s úsměvem. Posadila se do ošuntělého zeleného křesílka vedle dveří a začala si ždímat vodu z vlasů na zem.

Eva s Oskarem se dívali ven skrz zašlá okna. Liják byl tak silný, že Eva stěží dohlédla na domy na druhé straně ulice. Sylvie měla pravdu. Nějakou dobu tu budou muset vydržet.

„Copak ten krámk nikdo neobsluhuje?“ zeptala se babičky. Ať se rozhlížela, jak se rozhlížela, nikoho dalšího v obchůdku neviděla.

„To je v pořádku, já se s majitelem znám. Klidně se tu porozhlédněte,“ odpověděla Sylvie klidně.

„Super!“ vydechl Oskar, kterému něco takového nebylo třeba říkat dvakrát.

Eva s Oskarem se dali do prohlídky krámku a na bouřku brzy docela zapomněli. Evu okamžitě zaujala blyštivá sbírka starých šperků na prodejním pultu. Hraní se starými obleky ji pořád ještě neomrzelo.

„Podívej na tohle!“ zavolal Oskar, který v ruce svíral malého cínového robota. Vzápětí se mu rozzářily oči, když uviděl další z pokladů, a odběhl kousek stranou.

Eva mrkla zpátky na babičku. Sylvie měla zavřené oči a vypadala, že je tak spokojená. Eva se proto vydala za Oskarem, který mezitím zmizel někde v šeru.